

Dragomán György: Főzőskönyv

Írások főzésről és evésről

Részlet a *Bevezetőből*

Főzésről írni majdnem annyira jó, mint főzni. Főzésről olvasni majdnem annyira jó, mint enni. Kiskorom óta főzök, azóta olvasok szakácskönyveket, sőt novellákat is majdnem ilyen régóta írok, sokáig mégsem jutott eszembe, hogy a főzésről is írjak – már csak azért sem, mert a főzést az írásból való kilépésre használtam. Jó volt felállni a munka mellől, ahol csak a saját magam számára létező emberek mozdulatainak és beszédének aprólékos végiggondolásával és pontos mondatokká alakításával töltöttem órákat, napokat és heteket. Felszabadító volt valami nagyon is kézzelfoghatót létrehozni, mert azonnali eredménye volt, ráadásul örömet okozó, finom, laktató eredménye. Amikor nem írok, főzök, mondtam egyszer vidáman, és akkor még valóban így volt, élveztem, hogy kiléphetek a munka sötétjéből, beléphetek a konyha ragyogó fényébe.

Aztán lassan-lassan kezdtek elmosódni a határok. Egy időben kikerült az étkezőkonyhánkba a munkafotelem, és mivel ott zajlott aztán igazán a családi élet, mellettem és körülöttem, hát kaptam Annától, a feleségemtől egy úgynevezett munkasapkát. Ez arra szolgált, hogy a viselésével jelezzem: mondatban vagyok, inkább nem kellene hozzám szólni. Aztán egyszer-egyszer megtörtént, hogy amikor felálltam, és főzni kezdtem, elfelejtettem levenni, és a munkasapka egy füst alatt szakácssapka lett. Akkoriban történt, hogy valaki elkérte a kenyérreceptem. Leírtam neki, és ezzel megtört a jég. Elkezdtem főzésről írni, és ezzel párhuzamosan a főzés is megjelent az írásaimban.

Jó tíz éve tart már ez a folyamat, és lassanként elég főzésről és evésről szóló írásom lett ahhoz, hogy megszülessen belőlük egy főzőskönyv.

Nem a szó klasszikus értelmében vett szakácskönyv ez, inkább egyfajta irodalmi receptgyűjtemény, olyan kötet, amely a konyhaasztalon éppúgy elfér, mint a nappaliban az olvasófotel karfáján, mert az alapanyagokról szóló elmélkedések és a sok megfőzhető recept mellé néhány novellát és regényrészletet is beválogattam.

Őszinte könyv, talán a legszemélyesebb mind közül.